

Czwartek, 16 lutego 2012 r.

2. nie zgadza się na kierunek wskazany przez Komisję w komunikacie w odniesieniu do przyszłego finansowania i zarządzania GMES, gdyż celem jest międzyrządowe finansowanie tego projektu; wyraża obawy, że kierunek ten okaże się zdecydowanie szkodliwy dla przyszłego rozwoju programu, spowoduje, że program ten straci wymiar europejski, będzie sprzeczny z zasadami przejrzystości oraz pełnego, otwartego i równego dostępu dla wszystkich, i będzie postrzegany jako znak odejścia UE od tej sztandarowej inicjatywy;
3. ocenia, że finansowanie GMES pochodzące ze środków innych niż przewidziane w wieloletnich ramach finansowych, w ramach środków i przy zastosowaniu modelu zarządzania zaproponowanego przez Komisję w komunikacie, nie jest realnym rozwiązaniem;
4. podkreśla, że niepewność co do przyszłości programu GMES oraz jego finansowania jest w dużej mierze szkodliwa dla rozwoju i wprowadzenia na rynek usług i zastosowań GMES, które mają przynieść spodziewany wzrost gospodarczy i dobrobyt obywateli europejskich;
5. dlatego wzywa Komisję do szybkiego przedstawienia wniosku ustawodawczego dotyczącego długoterminowego zarządzania, finansowania i funkcjonowania programu GMES, finansowanego w ramach wieloletnich ram finansowych, tak by zapewnić właściwe uruchomienie i należyłą realizację programu oraz osiągnąć cel jego pełnej operacyjności począwszy od 2014 r.;
6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Kara śmierci na Białorusi, w szczególności przypadek Dmitrija Konowałowa i Władysława Kowalowa

P7_TA(2012)0063

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie kary śmierci na Białorusi, w szczególności w sprawie Dźmitryja Kanawałaua i Uładzislawa Kawalioua (2012/2539(RSP))

(2013/C 249 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie Białorusi ⁽¹⁾ oraz inne rezolucje w tej sprawie, w szczególności rezolucje z 15 września 2011 r. ⁽²⁾, 12 maja 2011 r. ⁽³⁾, 10 marca 2011 r. ⁽⁴⁾ i 20 stycznia 2011 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie światowego dnia przeciwko karze śmierci ⁽⁶⁾ oraz poprzednie rezolucje Parlamentu w sprawie zniesienia kary śmierci, w szczególności rezolucję z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 65/206 z dnia 21 grudnia 2010 r., w której wezwano do ogłoszenia moratorium na wykonywanie kary śmierci, a także jego poprzednie rezolucje z 2007 i 2008 r. w sprawie kary śmierci,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE z 6-10 lipca 2010 r. w sprawie kary śmierci,

⁽¹⁾ Dz.U. C 286 E z 22.10.2010, s. 16.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0392.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0244.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0099.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0022.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 371 E z 20.12.2011, s. 5.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 775.

Czwartek, 16 lutego 2012 r.

- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy 1857 (2012) z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie sytuacji na Białorusi,
 - uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wyroków śmierci na Białorusi,
 - uwzględniając oświadczenie przewodniczącego PE Martina Schulza z dnia 24 stycznia 2012 r., w którym potępił wyroki śmierci wydane na Dźmitryja Kanawałaua i Uładziszława Kawalioua,
 - uwzględniając decyzję Rady UE ds. Zagranicznych z 23 stycznia 2011 r. dotyczącą restrykcji wobec Białorusi,
 - uwzględniając art. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając deklarację szczytu Partnerstwa Wschodniego, przyjętą w Pradze w dniach 7-9 maja 2009 r. oraz deklarację w sprawie sytuacji na Białorusi, którą przyjęto na szczycie Partnerstwa Wschodniego w Warszawie w dniu 30 września 2011 r.,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Białoruś pozostaje jedynym w Europie krajem stosującym karę śmierci i że wciąż wykonuje się tam egzekucje;
- B. mając na uwadze, że w lipcu 2011 r. stracono Aleha Hryszkautsou i Andrieja Burdykę, podczas gdy ich sprawy wciąż toczyły się przed Komisją Praw Człowieka ONZ, oraz że według obrońców praw człowieka od 1991 r. na Białorusi stracono ok. 400 osób;
- C. mając na uwadze, że najnowsze wyroki śmierci wydał w dniu 30 listopada 2011 r. w sprawie Dźmitryja Kanawałaua i Uładziszława Kawalioua Sąd Najwyższy Republiki Białorusi w związku z domniemanym popełnieniem zamachów terrorystycznych w Witebsku w 2005 r., w Mińsku w 2008 r. oraz w mińskim metrze w kwietniu 2011 r.;
- D. mając na uwadze, że według wiarygodnych doniesień (Międzynarodowa Federacja Praw Człowieka (FIDH), Human Rights Watch) istnieją dowody wskazujące, że prokuratorzy i białoruski Sąd Najwyższy przeprowadzili niesprawiedliwy proces oraz że śledztwu towarzyszyły poważne naruszenia praw człowieka i umyślne pomijanie istotnych dowodów przemawiających za brakiem winy u obu podsądnych, a także mając na uwadze, że zdaniem obserwatorów procesu dopuszczono się poważnych uchybień proceduralnych w dochodzeniu wstępnym i w sądowym rozpatrywaniu sprawy;
- E. mając na uwadze, że Dźmitryjowi Kanawałauowi i Uładziszławowi Kawaliouowi odmówiono dostępu do adwokatów, że wiarygodne doniesienia wskazują na stosowanie w przesłuchaniach tortur w celu uzyskania zeznań, że brakuje niezbitych dowodów na powiązanie któregokolwiek z obu podsądnych z wybuchem oraz że na ubraniach ani na ciele oskarżonych nie znaleziono żadnych śladów materiałów wybuchowych;
- F. mając na uwadze, że zaraz po ogłoszeniu wyroku Sądu Najwyższego zniszczono wszystkie istotne dowody, na które oskarżyciel powoływał się w procesie;
- G. mając na uwadze, że zgodnie z art. 14 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, który ratyfikowała Republika Białorusi, „każdy ma prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny i bezstronny sąd”;
- H. mając na uwadze, że rodziców Dźmitryja Kanawałaua zastraszano i poddano nadzorowi funkcjonariuszy służb specjalnych, zaś w pobliżu ich domu stale przebywali funkcjonariusze po cywilnemu, w wyniku czego jego rodzina miesiącami była pozbawiona kontaktu ze światem zewnętrznym;

Czwartek, 16 lutego 2012 r.

- I. mając na uwadze, że na Białorusi kara śmierci wciąż pozostaje „tajemnicą państwową”, a zgodnie z białoruskim kodeksem karnym wykonawczym skazanym, rodzinom i opinii publicznej nie podaje się terminów egzekucji; mając na uwadze, że karę śmierci wykonuje się przy drzwiach zamkniętych poprzez zastrzelenie, ciała straconego nie wydaje się krewnym w celu dokonania pogrzebu, zaś miejsce pogrzebienia zwłok pozostaje nieznane;
- J. mając na uwadze, że egzekucje Dźmitryja Kanawałaua i Uładziśława Kawalioua mogą zostać przeprowadzone w najbliższej przyszłości;
- K. mając na uwadze, że wyrok Sądu Najwyższego w tej sprawie jest ostateczny i nieodwoławny; mając na uwadze, że zgodnie z prawem białoruskim prezydent kraju może rozpatrzyć prośbę o ułaskawienie; mając na uwadze, że Uładziśław Kawaliou zwrócił się do Aleksandra Łukaszenki o ułaskawienie, negując wszystkie zarzuty i prosząc o zwolnienie z odpowiedzialności karnej, jednak dotychczas nie otrzymał odpowiedzi;
- L. mając na uwadze, że władze białoruskie podpisały praską deklarację na szczycie Partnerstwa Wschodniego, w której zobowiązały się do „przestrzegania zasad prawa międzynarodowego i podstawowych wartości, takich jak demokracja, praworządność oraz poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności”;
1. ponownie podkreśla, że Unia Europejska i inne instytucje międzynarodowe wielokrotnie wzywały władze białoruskie do zniesienia kary śmierci;
 2. podkreśla, że niedopuszczalna jest ta nieodwracalna, okrutna, nieludzka i poniżająca kara, która narusza prawo do życia; ubolewa, że władze białoruskie wciąż nie podejmują namacalnych kroków w kierunku zniesienia kary śmierci lub natychmiastowego wprowadzenia na nią moratorium;
 3. potępia wyroki śmierci wydane na Dźmitryja Kanawałaua i Uładziśława Kawalioua oraz wzywa Aleksandra Łukaszenkę, żeby ułaskawił obu skazanych i ustanowił moratorium na wszystkie wyroki śmierci i egzekucje w celu zniesienia kary śmierci w systemie prawa karnego poprzez ratyfikację drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, zgodnie ze standardami międzynarodowymi;
 4. wzywa właściwe władze na Białorusi, żeby przeprowadziły pełne, rzetelne i bezstronne śledztwo w sprawie zarzutów przedstawionych w przedmiotowej sprawie i żeby zagwarantowały prawdziwą sprawiedliwość ofiarom tych haniebnych aktów terroryzmu;
 5. wzywa Radę i Komisję, żeby zastosowały wszelkie dostępne narzędzia dyplomacji i pomoc w zakresie współpracy, żeby podejmować wysiłki w kierunku zniesienia kary śmierci na Białorusi;
 6. wzywa kraje Partnerstwa Wschodniego i Rosję, żeby nalegały na Białoruś o wprowadzenie moratorium na karę śmierci;
 7. zachęca białoruskie społeczeństwo obywatelskie i organizacje pozarządowe, by działały na rzecz zniesienia kary śmierci;
 8. wzywa władze białoruskie, żeby wznowiły działalność parlamentarnej grupy roboczej w sprawie zniesienia kary śmierci, która rozpoczęła się w 2010 r., żeby dostosować krajowe prawo do zobowiązań tego kraju wynikających z międzynarodowych umów dotyczących praw człowieka, oraz żeby zagwarantowały ścisłe przestrzeganie uznanych na arenie międzynarodowej standardów w zakresie sprawiedliwego procesu;
 9. zachęca władze białoruskie, żeby wspierały rolę sądownictwa na Białorusi i jego działalność bez ingerencji lub nacisków ze strony władzy wykonawczej, żeby wdrożyły zalecenia specjalnego sprawozdawcy ONZ w sprawie niezależności sędziów i zawodów prawniczych, żeby zapewniły odpowiednią jawność procesu sądowego oraz żeby dostosowały się do zobowiązań wynikających z wymiaru ludzkiego OBWE, w szczególności w dziedzinie praworządności;

Czwartek, 16 lutego 2012 r.

10. potępia ciągle prześladowanie obrońców praw człowieka i członków opozycji demokratycznej oraz nękanie z powodów politycznych działaczy społeczeństwa obywatelskiego i niezależnych mediów na Białorusi; domaga się natychmiastowego zwolnienia wszystkich osób skazanych z powodów politycznych, które siedzą w więzieniu lub podlegają karze w innej formie, m.in. Alesia Białackiego, przewodniczącego Centrum Obrony Praw Człowieka „Wiasna” i wiceprzewodniczącego FIDH;

11. żąda natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady UE ds. Zagranicznych z dnia 23 stycznia 2012 r. o poszerzeniu kryteriów dla sankcji, co stwarza w przyszłości możliwość wskazania osób odpowiedzialnych za poważne naruszenia praw człowieka lub represje wobec społeczeństwa obywatelskiego i opozycji demokratycznej na Białorusi, oraz ponownie podkreśla, że w dialogu między UE a Białorusią nie będzie postępów, jeżeli zabraknie postępów Białorusi na drodze do demokracji, praw człowieka i rządów prawa oraz dopóki nie zostaną bezwarunkowo zwolnieni wszyscy więźniowie polityczni, w tym dwaj byli kandydaci w wyborach prezydenckich Mikołaj Statkiewicz i Andriej Sannikau, szefowie kampanii prezydenckiej kandydatów opozycji demokratycznej Pavel Sewiarynets i Dźmitrij Bandarenka oraz Siarhej Kavalenka – więzień polityczny zatrzymany za rzekome naruszenie aresztu domowego, który od dłuższego czasu odbywał strajk głodowy, co doprowadziło do poważnego pogorszenia jego zdrowia i bezpośrednio zagraża życiu;

12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Republiki Białorusi, Radzie Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

Egipt - ostatnie wydarzenia

P7_TA(2012)0064

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lutego 2012 r. Egipt – ostatnie wydarzenia (2012/2541(RSP))

(2013/C 249 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Egiptu, zwłaszcza rezolucję z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie Egiptu, a w szczególności sprawę blogera Alaa Abd El-Fattaha⁽¹⁾,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., którego stroną jest Egipt,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie tragedii na stadionie w Egipcie i z dnia 1 lutego 2012 r. w sprawie ciągłego prześladowania społeczeństwa obywatelskiego w Egipcie,
- uwzględniając układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską a Egiptem z 2004 r. i plan działania uzgodniony w 2007 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 10 października 2011 r. oraz konkluzje Rady Europejskiej w sprawie Egiptu z dnia 23 października 2011 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2011)0518.